

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5288/2561

นางคำป็น คลอสเนอร์โจทก์ นางลำว่ง สูดยอดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.พ.พ. มาตรา 1656, ป.พ.พ. มาตรา 1705

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยฎีกาว่า ลายมือชื่อโจทก์ที่มอบอำนาจให้ ค. ดำเนินคดีนี้แทนโจทก์ เป็นเอกสารปลอม จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ในประเด็นนี้ไว้ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค 3 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า น. ไม่ได้ลงลายมือชื่อในพินัยกรรมต่อหน้า ส. และ บ. ซึ่งเป็นพยานในพินัยกรรมดังกล่าว เมื่อ ส. และ บ. ไม่ได้ลงลายมือชื่อรับรองขณะ น. ลงลายมือชื่อในพินัยกรรม แต่มาลงลายมือชื่อในภายหลัง ย่อมไม่ชอบด้วย ป.พ.พ. มาตรา 1656 วรรคหนึ่ง ทำให้พินัยกรรมเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 1705

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้พิพากษาว่า พินัยกรรมของนางสาวหนูหล่ง ฉบับลงวันที่ 30 มกราคม 2552 เป็นโมฆะ ให้จำเลยจดทะเบียนเพิกถอนนิติกรรมรับโอนที่ดินทรัพย์มรดกทั้งสี่แปลงของนางสาวหนูหล่ง ให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินทรัพย์มรดกทั้งสี่แปลง พร้อมส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์ กับให้จำเลยชดใช้ค่าขาดประโยชน์ 500,000 บาท และในอัตราปีละ 100,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบการครอบครองที่ดินมรดกให้แก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง และฟ้องแย้งบังคับให้โจทก์ออกไปจากที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย และห้ามมิให้เข้ามายุ่งเกี่ยวอีกต่อไป โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า จำเลยฟ้องแย้งว่าโจทก์รบกวนการครอบครองที่ดินของจำเลย ห้ามโจทก์เข้าเกี่ยวข้องและรบกวนการครอบครอง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่าที่ดินส่วนดังกล่าวไม่ใช่ของจำเลยเนื่องจากไม่ใช่พินัยกรรมที่แท้จริง จึงเป็นทรัพย์มรดกที่ต้องตกแก่ทายาท คดีส่วนฟ้องแย้งจึงกลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์ซึ่งมีราคาประเมินที่ดินไม่เกิน 300,000 บาท ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลชั้นต้น ไม่รับฟ้องแย้งของจำเลย จำหน่ายคดีในส่วนฟ้องแย้งออกจากสารบบความ คืบหน้าชั้นศาลให้ตามระเบียบ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า พินัยกรรมของนางสาวหนูหล่ง ฉบับลงวันที่ 30 มกราคม 2552 เป็นโมฆะ ให้จำเลยเพิกถอนการจดทะเบียนทำนิติกรรมของจำเลยซึ่งได้กระทำในฐานะผู้รับพินัยกรรมในที่ดินโฉนดเลขที่ 92423, 92424, 92425 และ 91759 หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลย กับให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินทั้งสี่แปลงดังกล่าว พร้อมส่งมอบการครอบครองให้แก่โจทก์ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน ให้คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ในส่วนฟ้องแย้ง 2,000 บาท ให้แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า โจทก์และนางสาวหนูหล่ง เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน โดยเป็นบุตรของนายทาและนางแตงอ่อน ซึ่งถึงแก่ความตายไปแล้ว นางสาวหนูหล่งไม่มีสามีและบุตร เมื่อวันที่ 1

พฤษภาคม 2553 นางสาวหนูหลังถึงแก่ความตาย มีทรัพย์สินมรดกคือ ที่ดินโฉนดเลขที่ 92423, 92424, 92425 และ 91759 วันที่ 30 มกราคม 2552 นางสาวหนูหลังทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินมรดกที่ดินสี่แปลงดังกล่าวให้แก่จำเลยเพียงผู้เดียว โดยมีนายสมอรุณ และนายบุญมี เป็นพยานในพินัยกรรม ต่อมาจำเลยจดทะเบียนรับโอนมรดกที่ดินทั้งสี่แปลงดังกล่าวเป็นของจำเลยตามพินัยกรรมดังกล่าว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่าจำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ในประเด็นนี้ไว้ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 3 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยอีกข้อว่า พินัยกรรมฉบับวันที่ 30 มกราคม 2552 เป็นโมฆะหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาทำนองว่า นายสมอรุณและนายบุญมี พยานโจทก์ซึ่งเป็นพยานในพินัยกรรมเบิกความแตกต่างจากคำสนทนาเกี่ยวกับพินัยกรรมพิพาท ระหว่างพยานโจทก์ทั้งสองกับฝ่ายโจทก์ ซึ่งโจทก์ได้บันทึกการสนทนาไว้ นั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้วินิจฉัยว่า แม้จะมีความแตกต่างตามที่จำเลยอ้างมาในอุทธรณ์ก็เป็นเพียงรายละเอียดเล็กน้อยไม่ถึงกับทำให้คำเบิกความของนายสมอรุณและนายบุญมีเป็นพิรุธถึงกับไม่น่าหนักใจให้รับฟัง เพราะคดีนี้ประเด็นสำคัญอยู่ที่คำเบิกความพยานทั้งสองปากดังกล่าวเกี่ยวกับนางสาวหนูหลังไม่ได้ลงลายมือชื่อในพินัยกรรมต่อหน้านายสมอรุณและนายบุญมีมีน้ำหนักให้รับฟังหรือไม่ ซึ่งนายสมอรุณและนายบุญมีเบิกความสอดคล้องกันว่า วันที่ 30 มกราคม 2552 เวลา 19.30 นาฬิกา ขณะพยานทั้งสองกำลังรับประทานอาหารอยู่ที่บ้าน จำเลยมาตามให้ไปเป็นพยานที่นางสาวหนูหลังทำพินัยกรรม พยานทั้งสองไปถึงบ้านของนางสาวหนูหลังในเวลาใกล้เคียงกัน ขณะนั้นมีนางสาวหนูหลัง จำเลย พยานโจทก์ทั้งสอง และทนายความ รวมเป็น 5 คน นายสมอรุณถามนางสาวหนูหลังว่ามีผู้ใดบังคับขู่脅หรือไม่ได้ และคิดดีแล้วหรือไม่ นางสาวหนูหลังตอบว่า ไม่มีผู้ใดบังคับขู่脅และคิดดีแล้ว จากนั้นทนายความนำพินัยกรรม ที่นางสาวหนูหลังลงลายมือชื่อไว้แล้วมาให้พยานทั้งสองลงลายมือชื่อเป็นพยาน โดยนางสาวหนูหลังไม่ได้ลงลายมือชื่อต่อหน้าพยานโจทก์ทั้งสอง จะเห็นได้ว่านายสมอรุณและนายบุญมีเบิกความถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ตั้งแต่มก่อนนายสมอรุณและนายบุญมีจะไปบ้านของนางสาวหนูหลัง ข้อความที่นายสมอรุณถามเกี่ยวกับสติสัมปชัญญะและเจตนาของการทำพินัยกรรมของนางสาวหนูหลัง บุคคลที่อยู่รู้เห็นขณะนายสมอรุณและนายบุญมีลงลายมือชื่อในพินัยกรรม ทั้งนายสมอรุณและนายบุญมีเป็นผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านตามลำดับที่ปกครองท้องที่ และไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย จึงไม่มีข้อระแวงว่าจะปรุงแต่งเรื่องราวความเท็จมาเบิกความ ดังจะเห็นได้จากนายสมอรุณและนายบุญมีตอบทนายจำเลยถามค้ำว่า นายสมอรุณถามนางสาวหนูหลังว่า เหตุใดจึงทำพินัยกรรมยกมรดกให้แก่จำเลย นางสาวหนูหลังตอบว่าจำเลยเป็นคนดูแลและพานางสาวหนูหลังไปพบแพทย์ อันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นประปักษ์แก่โจทก์ จึงเชื่อว่านายสมอรุณและนายบุญมีเบิกความตามความเป็นจริง ส่วนจำเลยมีเพียงตัวจำเลยเบิกความว่านางสาวหนูหลังลงลายมือชื่อในพินัยกรรมต่อหน้านายสมอรุณและนายบุญมี โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวหนูหลังไม่ได้ลงลายมือชื่อในพินัยกรรมต่อหน้านายสมอรุณและนายบุญมีซึ่งเป็นพยานในพินัยกรรมดังกล่าว เมื่อนายสมอรุณและนายบุญมีไม่ได้ลงลายมือชื่อรับรองในขณะนางสาวหนูหลังลงลายมือชื่อในพินัยกรรม แต่นายสมอรุณและนายบุญมีมาลงลายมือชื่อในภายหลัง ย่อมไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1656 วรรคแรก และทำให้

พินัยกรรมเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1705 อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน เห็นว่า ตามคำฟ้องฎีกาของจำเลย จำเลยบรรยายข้อเท็จจริงและเหตุผล ทำนองเดียวกับที่จำเลยบรรยายในคำฟ้องอุทธรณ์ของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 3 ได้วินิจฉัยตอบ อุทธรณ์ของจำเลยละเอียดแล้ว โดยที่จำเลยไม่ได้ฎีกาโต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 3 ว่า ไม่ชอบอย่างใดและจำเลยไม่เห็นฟ้องด้วยเพราะเหตุใด ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาที่ไม่ชัดแจ้ง ทั้ง ไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะโจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ ศาลฎีกา จึงไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาของจำเลย ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดในชั้นฎีกาให้แก่จำเลย ค่าทนายความชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชูชัย วิริยะสุนทรวงศ์ · ทรงศิลป์ ธรรมรัตน์ · วิชิต ลีธรรมชโย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5288/2561>